

Љиљана Љалић
КИСТАЊСКЕ ДОМИНЕ

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензент
Мирослав Алексић

Аутор слике на корици
Милена Кременовић

Љиљана Лалић

КИСТАЊСКЕ ДОМИНЕ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ЗЛАТНО ОРУЖЈЕ

МОСТОВИ

Јављаш се из града
гдје и сада уздаси младог Вертера
испраћају бродове
и оним мостом
на којем се свакодневно закључавају љубави.
видљиве на срцима окачених катанаца.
Из другог града
гдје ријека носи ћилибар
одашиље се ријеч
са моста на који је Часлав
тек стигао из Прага
са Дворжаквим нотним записима
испод пазуха
и сузом.
И док пишем причам са тобом:
„Знаш, Влађа, онај свијет
који се осликао у твојим пјесмама
као лица на Торинском платну
да ли је стваран,
или нека уобразиља?“
Ускомеша се сјећање, уздиже у
необјашњиви мост
на којем се поново сретосмо

КАДА НИСИ ОВДЈЕ

Када одеш из овог града
улице заћуте
и зграде
уморно бацају сјенке,
не чујем шапат који призивам,
сусрете избјегавам и
неминовне разговоре скраћујем.
јер све је блиједа сјенка.
Вријеме отежало споро протиче
и смрзнуто чучи у огледалу...
Све мутно је
и небо
и сунце
са сјетом се чека
лицем у лице.

БОРАЦ СА ВЈЕТРЕЊАЧАМА

Пјеснику

Муње су његове
музе – пријатељице,
тајне му путеве освјетљавају
и у нит свјетлости га замотавају
да обликује космос
и рајске ријеке.
Зауставља вјетрењаче
у тренутку њихове колебљивости.

Од тада ни свјесне нису
у коме правцу
вјетрови дувају.

НЕМУШТИ СЛИКАР

Тамо за столом
у хладовини куће са много цвијећа
сусретосмо младог човјека
са извором свјетлости у очима
са прстима испод којих настају разиграни коњи
бијели, врани, са воденим жиговима
у покретима што стреме плаветнилу и
сјајем што прелијева се у гривама.

Промукли неартикулисани гласови
додирују лаванде и рузмарине
пењу се уз чокоте лозе и бршљане
усмјеравају да додиром, видом, мирисом
искусите
Ријеч.

Његови млијечни прсти
лепршају
одлазе
на кактусе
обликујући око њих топле кругове.

Ммм... младог сликара
котрља се низ уске грлене падине
раствара у крви која избија на образима
Узбуђује.

Негдје у дубокој нутрини
оштре се немушти језици.

СУНЧЕВИ ДУКАТИ

Дјевојка бере сунашца у башти
свилене иглице маслачка дотичу јој рамена
на тјеме пада добро сјеме.
С дукатима у марами пође у кућу
и видје,
десно од јужних улазних врата
потковицу која галопира на зиду.
У одјеку блиједи вјеровање у срећу.
Дуж бијелог дугог ходника
заогрнут згуснутом тишином
телефонски апарат
увија црни прамен косе и припија се уз ухо.
Ваздух одашиља напетост
потенцијалну звоњаву и ко зна шта...
На крају ходника,
лијево
у полутамној собици
у углу
кандило
бешумно просвјетљава.
Очи од свјетлости не можеш да одвојиш.

ПТИЦЕ И ЉУДИ

На зимском сивом небу
са нијансама замрзнуте плаве
јато птица

окитило врхове грана
и њише се.

Укочени црни обриси
Просули туш на чистом папиру.

Једна из скупине
муњевито лепрша по невидљивој дијагонали
и врати се са неколико

сасвим сличних и
поче засједање

на висини.

У приземљу
из зграде радници у мноштву
гмижу малени и разнобојни.

Одлазе на све стране
с теретом мисли.

Птице високо и лагано
настављају свој лет
безбрижно и складно.

ЦВРЧАК

Цврчци кроз косу стрижу
улицом звоне
стабла зарезују и шире
мрежу узаврелих линија
пресијецају
слогове
у свакој ријечи
увлаче у прозоре
излазе и бресе
бескрајни љетни дан.

И сви заједно
ношени гласом цврчака
у еустахијеву трубу стижемо
и у еху њиховом
васкрсавамо.

СУША

Улице су препуне врелине
шетачи се додирују у пролазу
топлота асфалта и ограда
растаче се по увелим травњацима.
Двије шаке и дугу мокру косу
придржава жељезна капија.
Бљедолико лице лебди у тами.
Тијело разобличено
нечујно
скоро непостојеће, не видиш.
Само риједак шетач, тргне се, осврне
осјетивши непознатог посматрача у близини.

Његове кораке прати ноћ
и бестежинско исушено стање.

Неколико улица даље
једна жена сахранила је брата
и суза нема.

ОДЛУКА

Одлучих ноћас да спавам
као да се ништа лоше на планети не догађа
као да нико није гладан
ни жедан
ни бос ни сам
као да никога ништа не боли
да се рађају само здрава дјеца
као да умиру само стогодишњаци
који то хоће
као да је свачијој души лако
и птице пјевају
и ратови су заувјек прогнани
као да не слушам вијести и не читам
дневну штампу
као да ме не бомбардују
и у сну.